

152

Královstvíčko

Pohádkový příběh z dějin jednoho království a jeho vládnoucí dynastie.

Čtení pro všechny holky, kluky i dospěláky s duší dítěte

Jména osob i některé zeměpisné názvy použité v příběhu jsou výsledkem čisté fabulace autora. Shoda se skutečnými osobami a místy je věc úplně náhodná. Názvy hudebních kapel, skladeb, písní a jména jejich autorů a interpretů jsou ovšem skutečné. Vše se dá dohledat a poslechnout na Youtube.

I

Bylo nebylo, za Devatero Horami, Devatero Řekami, několika kopci, pár potoky a potom coby kamenem dohodil a zbytek došel (možná že i trošku dále) leželo v Hlubokých Lesích na jihozápadních hranicích Spojených Republik malé království, Královstvíčko. Bylo docela maličké, dalo by se říci, že až prťavé, že byste ho na mapě a ani v žádném jiném známém navigačním systému nenašli. Dokonce ani na nejnovějších updates Google Maps. Jak už to samo jméno napovídá, ono to bylo opravdu královstvíčko, ne větší než dlaň středně velikého šumavského obra z pohádek Jana Wericha. Rozloženo bylo v malebném údolí řeky Řičky, která protékající hlavním městem Dobrákov sloužila zároveň jako jedna z hlavních dopravních tepen Královstvíčka .

Tam, z královského zámku, vládl a spravoval království Královstvíčko pan král. Jan Stopadesátýdruhý.

Královský zámek však nebyl takový, jaký si určitě většina lidí představuje – s věžičkami, cimbuřími, nádvořími a parky okolo, , ale celkem obyčejný dům. Dům ne velký, ale samostatně stojící, jenž byl postavený na vlastním pozemku se zahradou a s vlastním parkovacím stáním

nedaleko od komerčního centra Dobrákova. Navzdory ruchu dobrákovské metropole ale zámek díky své orientaci, umístění a kvalitě stavebních prací, poskytoval svým obyvatelům absolutní klid spolu s nádherným výhledem na Říčku, Hluboké Lesy a panorama Devatera Hor v pozadí.

Královstvíčko spolu s králem Janem by mohli být prototypem vcelku moderní monarchie jen s tím rozdílem, že ani monarchie, ani monarcha nebyli příliš bohatí. Daně zde byly totiž tak nízké, aby nějaká ta sportovní či umělecká celebrita mohla mediálně Královstvíčko proslavit jednoduše jen tím, že si ho vybere za svůj domov a přinejmenším papírově se v takovém daňovém ráji usadí.

K modernosti krále Jana patří i to, že se sám snažil vychovávat člověka ze svého jediného synka, prince Jana.

Sám. Čtete dobře. Ne, samozřejmě že na to nebyl až tak sám. Měl na to lidi! K jednomu královskému rádcí zaměstnával v královské domácnosti také služebnictvo na práci chůvy, pokojské, kuchařky a zahradnice. Všechno to služebnictvo však bylo zosobněno do jediné postavy, paní Kateřiny Jiskříčkové. Korpulentní dáma, paní Kateřina, v královské domácnosti vypomáhala ráda a zadarmo. Na zámek to měla blízko a dalších peněz nepotřebovala, protože jí hlavní příjem zabezpečovala práce správkyně Královských Lihovarů a Pivovarů sídlících v sousedním domě. Mladého panovníka jí ale bylo líto.

Král Jan žil totiž sám. Sám bez manželky, a tudíž i bez královny. Ta si prý podle dobrákovské šušky po aféře s jedním ze zástupů slavných dollywoodských celebrit

papírově usazených v Královstvíčku vzala jednoho dne z královské koupelny jen kartáček na zuby a vydala se na cestu do velikého světa světového šoubyznysu. K tomu všemu se jí ještě s pomocí mazaného právníka spoza té největší Louže na světě podařilo připravit svého naivního královského manžela o většinu movitého i nemovitého majetku.

O všeobecné vzdělání dětí se v Královstvíčku primárně staral učitelský sbor na Královské mezinárodní škole v Dobrákově. Tento vzdělávací institut kromě prince Jana navštěvovaly také děti z bohatých rodin, z rodin zbohatlíků, děti chudých, chudších včetně dětí těch nejchudších obyvatel Královstvíčka. Těm všem byly spolužáky taktéž ratolesti členů diplomatických misí a sborů a rodičů pracujících v různých pozicích pro obří mezinárodní korporace se sídlem v Královstvíčku.

Nejlepším způsobem, jak se o někom dozvědět, kým skutečně je a jak se jeví svému okolí, je zeptat se osoby, která dotyčného nemá příliš v oblibě. Někdy dokonce jeho úhlavního nepřítel.

Pokud bychom vznesli dotaz na osobu pana krále k některému z vážených lordů antimonarchistického ražení, zasedajících v Sněmovně Pardálů Královstvíčka, dočkali bychom se následujících odpovědí typu:

„Nezodpovědný!“, „Nekompetentní!“, „Nerozvážený!“, odpovědi „Nekňuba s mlíkem na bradě“ a „Sluníčkář“ by se asi ozývaly i častěji. Všechny tyto

odpovědi by pravděpodobně byly doprovázeny gesty od mírně pozdvihnutého obočí až po zatnutou pěst.

Obdobně by asi dopadl podobný průzkum týkající se prince Honzíka. Z řad učitelského sboru Královské školy by odpovědi typu „Neposlušný!“, „Věčně vyrušující!“, „Nepořádný hajdalák!“, nebyly výjimkou, ale spíše pravidlem. Někteří služebně starší učitelé a pravděpodobně i emeritní profesor věd matematických, Anton von Integral, by patrně přidali i poznámku o určité míře chytrosti a inteligence. O doprovodných gestech a posuncích učitelského sboru nic není známo.

No, a tenhle kluk povídá v předvečer očekávané písemné práce z dějepisu svému otci, sedícímu nad laptopem připojeným k intranetu Královské kanceláře.

„Máme novou úču, tati.“

„Jo, a to co jako je, ta úča?“ zavrčel královský otec a přestal mžourat skrze notně zamaštěná skla brýlí do návrhu nejnovějšího zákona o daních ze zlatých zubů a zářivého úsměvu umělého chrupu.

„No, přeci trýznitelka nevinných dětských duší, krotitelka divé zvěře, kat třídy neboli... Slečitelka!“ dodal Honzík s blahosklonným výrazem v tváři.

„Vlastně teda slečna učitelka!“ opravil se rychle ve snaze ozřejmit žakovský žargon svému královskému papá, zdůrazňujíc to slovo slečna.

„Slečna? To se ještě nosí v dnešní době?“ podivil se pan král.

„Sličná, abys věděl!“

„A čím tě ta sličná slečna úča bude trýznit, synu?“

„Tati, prosím tě, nepleť to. Ne, že by nebyla sličná, ale... Slečna Sličná, Liebliche! Ja, a ausgerechnet mě bude trápit rodným jazykem.“ Povzdychl si chlapec těžce.

„A sakra“, ujelo otcí, „to bude mít s tebou těžký život, co Hansiku?“

„Já nevím, proč by měla, tati...“ Honzík se snažil vypadat nechápavě. Jen pro tu srandu, aby si opět, jako už poněkolikáté ve svém životě, mohl vyslechnout tatínkův nekonečný vodopád nejrůznějších zdůvodnění a též opakovaně i část královského rodokmenu, která k tomu vždy patřila.

„Protože v tom taky nemám jasno! Ty skáčeš z jedné řeči do druhé tak často a tak rychle, že to nikdo nestíhá všechno sledovat. Proto. Tedy, co snad může být vlastně za tvým rodným jazykem?“

Král se hluboce zamyslel. „No, já jsem snad Královstvíčan – aspoň, byl jsem zde na dvoře vychován. Univerzitní vzdělání jsem získal za Louží, stejně jako tvoje maminka. Potom už to začíná být pěkná bramboračka. Z jedné strany babička Abeatwix van Duurstedorp, Vévodkyně z Flamendrů, děda Don Juan Cerveza de la Birra z Bandalúzerie, jehož rodina tam přišla s Habsburgama odněkud z okolí Budweisu. Z druhý strany rodokmenu zase baronka rozená Úvěry z Tatrabánkye a děda Sir Notposh, baron from Cheapsocks, vážený člen House of Lords a také Spodničkového řádu. Co bylo předtím, to už je tak složitý, že bysme se tím museli probírat v matrikách po celým světě a strávili bychom víc než moře času.“

„Všichni jsme se všelijak střídali a taky se rozplývali nad tvou kolíbkou, potom postýlkou, nad nočníkem a později i židličkou, zrovna tak, jak nám jazyk narostl.“

„A to,“ královský otec se po krátké odmlce v tom výčtu znovu nadechl,“ na tobě zjevně zanechalo svoje následky“.

„Hmmm, stačilo papá...Stejně se v tom vždycky zamotám.“ vrtěl Jeník nechápavě hlavou, ale po chvíli znovu stočil řeč na školu a novou úču.

„Ta Sličná je nějaká divná. Jen co přišla, dala nám i zadání pololetního projektu. Něco jako lidová slovesnost, báje, pověsti, pohádky a takový ty blbosti.“

„Ted? Už před podzimními prázdninami? To asi ví proč!“ Uchechl se král sám pro sebe. „Ale ty už se z toho nějak vysomáříš, že jo? Sehnul se zpět ke klávesnici a zabodl pohled do obrazovky.“

„A teďka už mi dej pokoj, jinak nenaplníme královskou pokladnici výnosem z daní a lidi si budou mít zlatý zuby a zářivej úsměv jen tak klidně nezdaněný.“ Jeho královské veličenstvo zjevně chtělo ukončit rodinnou debatu.

„Neříká se, že se z něčeho vysomáříš, ale snad vymotáš, nebo vyvlíkneš!“ zašklebil se Honzík.

Odpověď od laptopu na sebe nenechala dlouho čekat. A zazněla pěkně autoritativním tónem, kterému nebylo radno se vzpouzet.

„Ke všem čertům, nepoučuj staršího a ještě otce! Padej do pelechu a spát!“

„Už radši nebudu ani nic říkat,“ povzdychl si král potichu, poškrabal se pod korunou na hlavě, vyčistil si

brejličky, posadil si je opět na nos a usrkl kafe bez cukru z hrnku, co měl na stole mezi papíry.

Polknul tu hořkou vodu a ponořil se do čtení vlastních zápisků o budoucí strategii schvalování návrhu, aby si ho na druhý den mohl schválit sám, a tak obejít poslance v Parlamentu.

Předpokládal totiž, že valná většina Pardálů by byla proti. Účinek zákona v tomto znění by se projevil v domácím rozpočtu rodin ctěných velmožů, a to by určitě nedělalo dobrotu. Měli by doma binec. Všichni, do jednoho.

Debatu se synem považoval za ukončenou.

Honzík se ještě chvíli motal po královském obýváku, než se vydal do koupelny vyčistit si zuby. Potom si to šupajdil do postele tak rychle, aby tatínka ani nenapadlo, že si chce číst Psa Baskervilského. Mohlo by se samozřejmě dodat, že v originále.

Ulehl na bok, přehodil si přes hlavu peřinu a rozsvítil baterku. Nalistoval místo, kde naposledy skončil, a ponořil se do příběhu. Za chvíli se mu ale z malých písmenek v textu začaly klížit oči. Vyhrabal se tedy zpod deky, otočil se na záda a za další chvíli už byl v limbu.

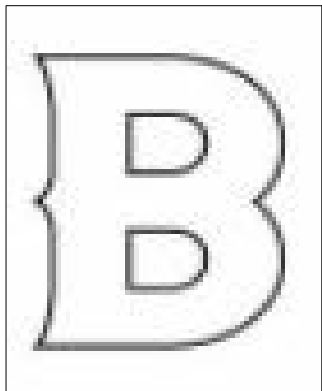
Tak ho tam našel spát i královský papá, který se po půlnoci jen tak v pyžamu a v pantoflích přišoural do Hansikova pokojíku.

Pousmál se, odsunul knihu, narovnal mu deku i polštář a pro kontrolu ho pohladil po hlavě.

Ještě nic.

Zhasl baterku.

II

yla první hodina a učitelka dějepisu se ještě nedostavila do práce. Nikdo se zase tomu až tak nedivil, neboť přšelo. Plus byl čtvrtek, a tudíž v Dobrákově ještě vrcholila ranní dopravní špička.

Hodina dějepisu, studenty nazývané “Histerky“, přesto právě začala. “Suplovačka“, lesson by substitute, neboli “Elbeeska“, jak zkráceně žáci školy Královské mezinárodní školy nazývali hodinu vedenou zastupujícím učitelem, překvapivě nabrala fyzickou podobu slečny Liebliche, té nové učitelky češtiny.

Vešla do třídy a uvedla se, zvláště před písemnými testy, oblíbenou hrou učitelské komunity zvanou “škatulata, hejbejte se“. V praxi to znamenalo, že rozesadila všechny žáky tak, jak se jí to jen zezdalo v ten den vhodné.

Z míry jí nevyvedlo ani to, že se nekonal žádný očekávaný protestní šum třídy. Dokonce ani taková ta pověstná špetička nespokojenosti s učitelským pokusem o zpřetrhání jemných nitek možných tajných komunikačních kanálů, kterými snad každá třída v jakékoliv škole na světě určitě oplývá. Na tváři se jí samým spokojením rozhostil úsměv.

Okamžitě rozdala žákům čerstvě rozesazeným do lavic nepřítomnou kolegyni připravený test a posadila se za katedru.

Podívala se letmo na zápěstí a do vzorového ticha pronesla: „You have thirty seven minutes. Start now! Máte třicetsedm minut. Začnete teď!“

V okamžiku žáci otočili potištné archy testu lícem vzhůru a vzrušeně v nich začali číst, zatímco její tvář nabyla bohorovný výraz člověka co všechno ví, všechno viděl a všechno zná.

Zatímco už žactvo pilně pracovalo, učitelka co chvíli zkoumavým pohledem kontrolovala celou třídu, stolec po stolku, kařdičkého žáka či žákyni. Přitom si v hlavě sestavovala odpolední cestovní plán do Spojených Republik. Těšila se. Nevědomky vykouzllila úsměv na tváři. Úsměv, který v kombinaci s její štíhlou postavou dokonale vystihoval její jméno. Sličná. Nomen Omen.

Čekal na signály. Nic se nedělo. Bylo příliš brzo. Nikdo ještě nic neměl, a tak ani nic neposlal. Honzík se upokojil a velmi opatrně a potichu se zavrťel na rozvrzané školní židliče a začal se konečně soustředit na otázky z evropské historie.

Jednička – voda, dvojka – voda, voda, voda, ... Samá voda... A sedmička, hm... Tutovka. Devítka – tutovka a jedenáctka jakbysmet, konec. Dobrý a rychlý sken je lepší než se pomalu prokousávat a přemýšlet nad každou otázkou, pomyslel si. Seděl v úplně poslední lavici, a tudíž měl jedinou možnost...

Už, už rozmýšlel, že začne, když zaslechl, jak si Enrico do ticha třídy odkašlal a potom si pravou rukou s pěti roztaženými prsty ulízl vlasy na hlavě. Zopakoval to samé

rychle ještě jednou, ovšem tři prsty už byly schované v dlani. „Sedmička,“ blesklo Honzíkovi hlavou. Odkášlal si též a potom dvakrát klepnul tupou stranou tužky o lavici a rychle se přihlásil.

„Miss, Miss, questions!!! Slečno, slečno, otázky!!!“ Netrpělivě třepal rukou ve vzduchu, a než se učitelka k němu přiblížila, nedočkavě spustil: “But I cannot move ahead with number 7 without having clarified. Bez vysvětlení ale nemůžu pohnout se sedmičkou.“ To už kantorka nevydržela a ukazovákem na rtech se snažila utnout vodopád slov rušitele klidu a dát tak najevo, že má mlčet. „And nine and eleven as well! A devět a jedenáct také!“ stačil ještě přes její protesty docela nahlas dodat.

Kantorka sklonila trup k Jeníkovi a princ pokračoval potichoučku vysvětlovat, čemu vlastně nerozumí a co na otázkách nechápe. Zainteresovaným ale už bylo vše jasné a začali pilně kroužkovat odpovědi. Po chvilce nutné, ale zcela už nepotřebné konzultace, se i Honzík pojal kroužkovat ty jeho, celé třídě oznámené tři tutovky.

Hodina pokračovala dále přerušována občasnými nevinnými zvuky od posunování židliček, kašlání, popotahování nosů a prolamování prstů při psaní další odpovědi, přes na občasně kladené otázky těmi zjevně méně chápavými žáky a žákyněmi.

S přibývajícím časem se ovšem nervozita mezi žáky stupňovala a těsně před zvoněním dostoupila vrcholu. Třídě stále ještě chyběla dvojka. Proboha, na jakém to že z evropských bojišť třicetileté války padl v roce 1634 švédský král Gustav II Adolf...? Vyberte si ze třech možností...

Honzík opatrně, aby nevydal falešný signál, pokračoval v ohryzování svojí Kohinoorky. Jeho pohled se zatoulal do první řady a padl na záda Inge Soderström, dcery zahraničního dopisovatele deníku Severska Dagbladet, která se teprve vloni přistěhovala do Královstvíčka, ale už teď to byla plnohodnotná členka Jednotky.

„Inge, kdo jiný než ona, by to sakra měl vědět!“ napadlo ho. „No, tak snad...“ proud jeho myšlenek se náhle zastavil, protože zaznamenal její pohyb. Prohnula se v zádech, natáhla se jako kočka a zajela rukou do dlouhých žlutých vlasů co jí splývaly až po lopatky, nadzvedla ten žlutý vodopád a dvakrát zakroužila na děvče nezvykle širokými a kostnatými rameny.

“ No jasně, tutovka, je to tady,“ měl chuť vykřiknout nahlas,“ Inge musí mít tutovku.“

Při její inteligenci a smyslu pro detail a pořádek, to prostě musela být ta správná odpověď.

Inge dokázala dovedně maskovat svůj, na obyvatelku severských zemí nezvyklý, temperament. Ten se projevoval zvláště v okamžicích, kdy byla při fotbalovém utkání nešetrně faulovaná soupeřovými obránci a nebo když zahodila tutovku, gólovou šanci. Tentokrát se ale chystala dát svému temperamentu volný průchod.

Ted! Inge vystřelila levou ruku do vzduchu s dvěma nataženými prsty k suplující učitelce a spustila netrpělivě německy, což jí někdy stávalo s ohledem na její severský původ a protože předtím dlouho žili s rodiči v Bedlině, hlavním městě Spojených Republik : „Fraulein ,fraulein! Slečno, slečno! Kann ich Ihnen eine Frage stellen? Můžu se vás na něco zeptat?“. Kdyby se dala úleva v prostoru nějak

měřit, musela by ručička takového měřáku umístěného ve třídě spadnout z maxima tak rychle a prudce, že by se snad musela ohnout o nulovou zarážku.

Aby ale bylo školnímu řádu učiněno zadost, v rozmluvě s učitelkou už přešla Inge tiše do skvělé angličtiny.

Spořádaně, jeden po druhém, nenápadně, jak jen se to dalo, jali se žáci páté třídy kroužkovat správnou odpověď na otázku číslo dva.

Bylo to v bitvě s Valdštejnskými vojsky u Lützenu, v Německu.

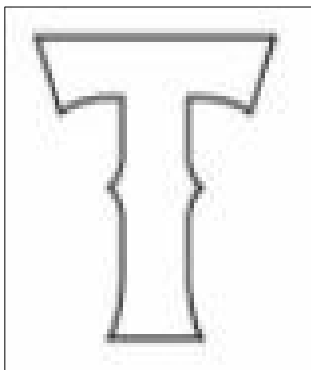
C je správně.

Zatímco se na desce pracovního stolu suplující učitelky pomaličku tvořila pyramida z odevzdaných vyplněných testů, zaregistrovala jen koutkem oka, jak někdo vykřikoval na celé kolo česky: „Jednotka, Jednotka, dneska ve tři odpoledne na kakau u Maxe!“ Byl to tentýž blondatý, pihovatý chlapec s nosem jako knoflíček, menší než všichni ostatní. Ano, ten co nechápal až tři zcela jasné otázky.

„Jen abys měl, chlapče, co slavit“ usmála se pro sebe potichu. Když se třída pomalu vyprázdnila a pyramida narostla do maxima, podařilo se jí jedním pohybem celou tu papírovou hromadu sebrat do náruče a vyjít ze dveří učebny ven.

Jednou nohou obutou v jednoduché lodičce za sebou přibouchla dveře. Vydala se prodírat mořem po chodbě se courajících žáků, směrem ke kabinetu dějepisu.

III

ak tady to, panstvo, máte!“ do šumu chladících boxů cukrárny „U Čerta“ zahlaholil Maxův baryton a na dlouhém stole plně obsazeným bandou dětí vyrojivších se ze školy po ukončení vyučování přistály dva plné ‚lustry‘ porcelánových hrníčků. Byli až po okraj naplněné horkým hořkosladkým nápojem, tolik oblíbeným dětmi na nejen v Královstvíčku, ale i na celém světě.

Otevřít v Dobrákově pekárnu s cukrárnou na rohu ulice, kde sídlí Královská mezinárodní škola, byla výhra v loterii. Max Schwarzbacker prý investoval celé dědictví po nevlastních rodičích do podniku proslaveném v celém Královstvíčku velmi silným kakaovým nápojem známým jako „Luciferův plamen“. V pecích Maxových městských pekáren neustále hořelo a pečivo se peklo v nepřetržitém provozu. Dobrákovský bochník, perník a croissanty, potom rohlíky, housky, mazance, vánočky, a další pekárenské produkty totiž byly důležitým vývozním artiklem Královstvíčka. Proto byl také šikovný podnikatel, pan Schwarzbacker, považován za váženého starousedlíka. Byl taktéž čestným předsedou Spolku sběratelů zápalek a zapalovačů a navíc k tomu všemu ještě fotbalovým trenérem žákovského mužstva dobrákovských Čmeláků.

Maxmilián byl obrovský, černovlasý a kudrnatý chlap jako železo, který barvou své pokožky plně činil čest

rodinnému jménu. Na hlavě nosil baseballovou kšiltovku a měl, jak se říká, na sportovní talenty „čuch“. Ve své cukrárně hostil hodně kluků a holek, dětských fotbalových talentů „zadara“ a i později s výraznou slevou. Po pár letech, když mnozí z nich podepisovali X-milionové smlouvy, měl tak jeho podnik o reklamu postaráno. Vždyť, kdo by nechtěl sedět na té samé židličce a ucucávat z hrníčku Luciferův plamen zrovna tak, jako to před ním dělal kdejaký mistr Spojené Ligy v dobách minulých i předminulých.

„Hnedka jsem zpátky!“ Utrousil Max někam směrem k plnému stolu dětí, ale aby bylo vlastnímu byznysu učiněno zadost, s úsměvem zahlaholil: „Eště si budou něco k těm trůnkům přát, Vašnostové?“

„Joooo! Dáme si všichni i chleba s máslem. A posolit!“ Ozvalo se vícehlasně ze zadních židliček přistavených k dloutánskému stolu momentálně okupovaného Jednotkou.

„Musíme přeci dneska nějak oslavit tu písemku z „Histerky“. Hromově opakované skandování „Plamen s chlebem“ jenom vysokým ječákem přebil hlas Inge :

„Ale já si ho dám se sádlem a...“ s malým zaváhaním pokrčila nosem, mrkla a dodala „s Hožicí!“

„Se sádlem a hořicí?“ snažil se nechápavě Max zopakovat Ingino přání.

„To jako zapálenej chleba, nebo co?“

Na to se alespoň půlka Jednotky začala úplně válet smíchy. Předtím než stihl někdo Maxe uvést na pravou míru s vysvětlením, co že to hožice asi bude, Inge klidně německy dodala:

„Mit senf! S hořicí!“

A ještě to jednou pro sichr zopakovala anglicky: „With mustard! S hořčicí!“ „This is the best in the world. To je to nejlepší na světě.“ zasnila se na chvíli, potom však vyplázla jazyk, oblízla si rty a začala se plácát smíchy taky.

„To musí být něco moc fajnovýho, když si to dá Inge! Zkusím dát ten hoživej chleba...“ Rozvážným hlasem do toho hlaholu pronesl Jeník.

A už o dost sebejistěji pokračoval: „Vzpomínám si, když jednou u nás po královské tiskovce seděl v kuchyni Ingin táta s naším královským papá, sebrali tenkrát ze stolu chleba, máslo a plátek jong belegen goudy. Na ten chleba s máslem a goudou si namazali rybízovou marmeládu!“

Potom zasněně dodal: „To tehdy taky byla bašta, fakt že jo.“

Mezitím se Max s neočekávanou extra objednávkou odporoučel za spojovací dveře do pekárny, které se po chvíli opět s rozkopnutím otevřeli a rozhicovaný Maxmilián s kšiltovkou na hlavě vběhl nazpět do cukrárny. V rukách ošatky do vrchu naplněné krajíci čerstvě nakrájeného chleba, většinou natřených máslem. Několik krajíců ale bylo také natřeno sádlem a plnotučnou hořčicí.

„Dižonskou na to přeci nedám, křemžská je moc sladká, ale ta obyč aaaaaa.. ta tedy píše.“ „Ten hoživej chleba ze sádlem od dneška přidám na jídelní lístek!“ Až se zdálo, že mu zahořely malé plamínky v jeho jako uhel černých očích když spiklenecky kývnul na Inge.

Potom si konečně přisedl ke stolu s dětmi, jednou rukou chytil největší porcelánový hrnek s rohatým logem cukrárny, druhou jeden z volných sádlových krajíců, s chutí

se zahryzнул a hned s plnou pusou spustil jako kulomet palbu slov:

„Hey guys, tedy sorry... kluci a holky, v neděli hrajem doma s Horníma Majvicema a sem slyšel, že čerstvě mají v sestavě novýho pravýho wing backa, útočného obránce. Prej k nim přestoupil z Dolních Nemajnic! Je to neověřený, ale prej ho získali za sadu nových dresů a za dvě starý, ale pěkně opravený sítě k tomu! S Majvicema jsme se vždycky řezali. Všichni jsou obrovský a i ty jejich holky to berou pořádně od podlahy... Josef Zdub se menuje. Jo, a taky jsem slyšel, že je fakt dobrej, rychlejší než gepard a kope oběma nohama stejně....a mooc dobře ...“, pořádně se napil kakaa, „ale víc budu vědět až před zápasem, v neděli ráno.“

„To máš na to tak dva dny a nevím, jak to chceš udělat, když jsi pořád v práci. Kdy se pojeděš se na něj podívat do Majvic?“ utnul ten Maxův kulomet slov už teď hodně vytáhlý zrzek Ferenc Peterek, pravý záložník dobrákovské jedenáctky.

„Hele, tak za prvé nejsem včerejší, něco vygooglim, pak mám svoje kontakty v Spojených Republikách a taky... na co mám přeci asistenta, ne?“ pohotově odvětil Max.

„What? Cože? Quoi? Was? Wat?“ Zaznělo jakoby jedním dechem ale zároveň i mnohohlasně spoza stolu.

„Do You have an assistant coach? Ty máš pomocného trenéra?“ vyhrkla překvapením Nadine, culíkatá francouzka a brankářská jednička Čmeláků. „You have not told us..... Jsi nám neřekl...“ pokračovala rozhořčeně a razantně se zahryzla do chleba se sádlem. Najednou se zarazila „Mais cette tranche est geniale! Ale tenhle chleba je

vynikající!“ zabrblala s pusou plnou sádlového chleba s hořčicí do rodné francouzštiny a zavrtěla hlavou nevěřičně tak divoce, až si namočila oba culíky do kakaa.

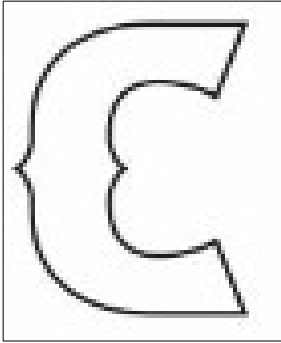
„No jo, to mám.... aha, a ani jsem vám to vlastně ani nechtěl teďka říct, to mělo být překvapení na neděli“, vypadlo z Maxe a vrátil se zpět ke svému rozpitému kakau.

„Když už to tedy víte, dávejte tedy bacha a až uvidíte, kdo to je, kolik má medailí a pohárů..., spadnou vám brady dolů, sám jsem byl překvapenej, že jsme se za tak krátko a tak rychle dohodli.“

„A“, významně mrknul pravým okem, „nebude nás to stát ani vindru z klubovní kasy. Je to zatím jenom na jeden rok. Dobrej dýl, ne?“

Dříve, než se od stolu stihl zvednout příliv dalších otázek ohledně nového asistenta trenéra, vyskočil Max ze židle, oprášil z kalhot drobkou chleba a větou „Takže v neděli ráno v devět patnáct, jako dycky!“ zakončil svůj monolog. Zjevně se chtěl pokusit co nejrychleji uzavřít dané téma a vypařit se z místnosti. Rychlými kroky se rozeběhl mezi stolky a zmizel ve dveřích do pekárny.

IV

elým pátečním vyučováním se v Královské mezinárodní škole jako šňůrka na korálky táhly dohady o tajemném trenérském asistentovi dobrákovských Čmeláků a o tom, kdo by to asi tak mohl být. Šuška nadržovala různým a někdy až divokým teoriím.

Jedna z nich byla dokonce založena i na tom, že nedávno ve večerním televizním zpravodajství prolétla zpráva o chystaném přestěhování jedné z mnoha dolywoodských hvězd, jejíž současný partner kopal dokonce i Ligu Mistrů, do neznámé, ale daňově výhodné destinace. Za tu neznámou si místní obyvatelé urychleně dosadili vlastní Královstvíčko. Nikdo ale opravdu nic nevěděl a fakta, tak ta, ostatně jako vždy, chyběla.

Jedním faktem ovšem ale je, že dobrákovské žákovské fotbalové družstvo už několik let srdnatě bojovalo o body, čest a slávu Královstvíčka v Youth Soccer League, Fotbalové lize mládeže. Tato soutěž byla organizována nejen pro fotbalové týmy ze zemí Spojených Republik, ale byla otevřená i pro ostatní zájemce z okolních zemí. Už před lety Čmeláci hravě splnili všechny vstupní podmínky do soutěže týmů U12 a na hřišti tak do epických bitev o Pohár Pohárů nastupovali vedle sebe, v kombinované sestavě holky a kluci z dobrákovské Královské mezinárodní školy.

Jo, to určitě..... Řeknete si, který plejer asi nastoupí a bude hrát proti holkám? Naznačíte kličku doprava, dáte jí "jesličky", oběhnete a ona se pak rozbere a půjde žalovat rozhodčímu. Jako že jste ji zesměšnili, že jo! Ale kdeže... Tak to jste ještě na hřišti nezažili takovou "Zuřivou Jiřinu" ze Zlomhrábí. Tak té ještě „housle“ nenasadil nikdo, běhala jako vítr a když vás bránila při rohu a sudí nedával pozor, tak vás stáhla na zem za dres, ruku, někdy za tělo a dokonce i za trenýrky. Taky štípala jak vosy a škrábala jako kočka. A navíc, holky v Lize uměly také pořádně kopat. A jak! Nebudeme chodit pro příklady daleko, hnědovlasá gólmanka Čmeláků Nadine Lefleur, které nikdo neřekl jinak než "Nada le Bombe", koplá penaltu čistým nártem k tyči tak prudce, až to Ondrovi Brněnému ze Všechnotrub, nejslabšímu brankáři celé ligy, vytočilo zápěstí na levé ruce, když se snažil tu pumelici vyškrábnout.

Tak zrovna takhle Nadine seděla spolu s Inge a s Johannou de Lange na hřišti typickou desítkou v dresu s Čmelákem na hrudi, v pátek o poslední odpolední přestávce na školní chodbě ve výklenku největšího okna do dvora. Docela nahlas se přely o to, jestli je lepší jít do utkání s vlasy do culíků, či v jednoduchém copu, nebo jen s volně rozpuštěnými na tzv. Amazonku, když se k nim pomalu přicoural Jeník a potichu usykl: „Johanna, the History test... Johano, ten test z dějepisu... I hope you pick also some answers wrong, otherwise.... Doufám, že jsi vybrala také nějaké špatné odpovědi, jinak...“

„Mám tam chyby. Někdy prostě něco přece nevíš ...“ rychle ho perfektní češtinou po mamince a s následným holandským táhlým dodatkem „heee“ po otci přerušila Johanna a významně hodila okem do místa, odkud se za královým synem neočekávaně vynořila ta nová učitelka češtiny.

Přišla k nim blíže, podezřívavě se na tu lelkující čtveřici zadívala, natáhla před sebe pravačku a poklepala levým ukazovákem na černý ciferník sportovních náramkových hodinek. Počastovala děvčata váhavým pohledem, nečekaně hezky se usmála do široka a řekla úplně klidně potichu česky: „Heleďte, holky, podle mě je nejlepší mít vlasy ostříhané na kluka“ a na to pak s ledovým výrazem v tváři přísně dodala hodně nahlas: „You have one minute! Máte jednu minutu! “

„Jo, jasně, že ještě máme minutu do začátku poslední školní hodiny před začátkem podzimních prázdnin.“ pomyslel si Honzík když upaloval do třídy.

Jen tak tak stihnul zabouchnout dveře a posadit se na svoje místo, když si to do třídy rázně vkráčela češtinářka se slovy:

„Good morning, dobrý den, vám všem přeji“, zůstala stát na půl cestě k učitelskému stolku, otočila se čelem do třídy, dala si ruce v bok a začala úvodem do hodiny, kterým ještě žádný kantor nezačal.

„Je mi potěšením, že mohu učit ve vaší, jak už jsem se dozvěděla od kolegů ze sboru, sportovně založené třídě!“

Zkoumavě přejížděla pohledem po všech vzorně usazených žácích. Na chvíli se pozastavila u Jeníka, ale nakonec její pohled zaparkoval u Enrica.

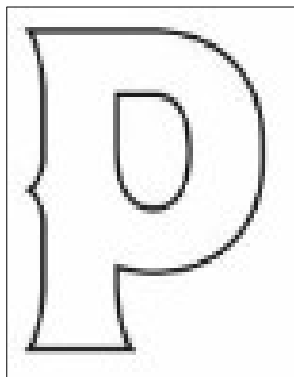
„Podle výsledků testu z dějepisu se mi zdá,“ zvýšila hlas a modrýma očima rentgenovala jeho tvář, „že ta vaše třída je plná vysoce inteligentních jedinců! Jeden by dokonce mohl být i génius!“

Počkala, dokud Enrico nesklopil oči. Potom plácla iPadem, s nainstalovanou appkou „Docházková kniha“ o učitelský stolec.

Více se iPadu ani nedotkla a zvolala do ticha:

„Tak se vám podíváme na zoubky!“ v jejím hlase zazněla tichá hrozba a okamžitě začala hodinu CFA - „Czech For Advanced, Čeština pro pokročilé“ terorem o shodě podmětu s přísudkem.

Zatímco Enrico jen nevěřícně vrtěl hlavou, Jeníkovi zatrnulo. „Jak na to sakra přišla?“

áteční večery v královském paláci měl Honzík v oblíbě. Služebnictvo v osobě paní Jiskřičkové mělo na víkend volno. Už v pátek večer tedy byla doma buď sama, nebo někdy i spolu s manželem Antonínem Jiskřičkou, vrchním sládkem a majitelem řetězce dobrákovských Hospod a Putyk. Pouze výjimečně se v páteční večery zdržovala v práci v Lihovaru. Královský syn s otcem

tak měli čas pro sebe.

Většinou si sami doma upekli v troubě pizzu nebo ukuchtili něco jednoduchého a rychlého, úměrného kuchařským schopnostem královského papá. Proto také oblíbenými specialitami byly párky s rohlíkem a chleba s paštikou a s taveným sýrem. U stolu spolu probírali všechno možné. Od státnických záležitostí a problémů, které vladař mohl sdílet se svým potomkem, přes události ve sportu, novinky ze školy až po fámy a pavlačové drby, které se šířily Královstvíčkem.

Toho večera byly na královském menu těstoviny. Otec a syn společně zasedli za stůl s talíři naplněnými „Spaghetti Carbonara“ a nedočkavě se pustili do jídla. Až po chvíli si spolu začali konečně povídat i o něčem jiném než o tom, co se před nimi nacházelo na stole.

„Hele, tati, jak ti to prošlo s tím novým zákonem? Máš to schválený?“ začal Honzík. Dal tak způsobně najevo to, že si pamatuje, čím že to byl jeho královský otec zaneprázdněný v poslední době.

„Ale prosím tě, samozřejmě že jo, ale nakonec jsem přeci jen musel jít přes Sněmovnu.....Páprdu“, usmál se král nad vlastním vtípem, „po připomínkování tam máme dvě nepodstatné změny, které se týkají výšky daně a jejího osvobození pro osoby s nejnižšími příjmy.“

Začal na vidličku namotávat další porci špaget a pokračoval: „Potom mi to.... Pardálové... Odklepli i s tím, že daň začneme vybírat už od začátku zimních prázdnin, hned jak přijedou potentáti a prominenti z ciziny na lyžovačku...“

Král se nadechl. Vidlička mu zazvonila o zuby a zamumlal s plnými ústy: „Musíme setsakra rychle nechat opravit veřejné záchodky pod náměstím.“

„Už víš, co budeš dělat s tím projektem z rodného jazyka pro tu, jak jsi říkal, novou úču?“ Jeho Veličenstvo přeplo na téma „Škola a co nového v ní“.

„Jo, zkusil bych něco o tom, že pohádky můžou být trochu jiné, nějak Neopakovat pořád dokola to samý.... Zlá macecha, krásná princezna, chudý princ, hrozný drak, ošklivá ježibaba, blekotaví čerti..... Hloupý Honza..., A tak...“

„Ty myslíš jako inovovaný pohádky, jo?“ zeptal se král.

„Ino-co?“ Vypadlo z Honzíkových úst, zůstalo viset ve vzduchu, jak se princ nadechl a rozkurážil: „Jo, a ten hloupej Honza, tak ten mě ale štve úplně nejvíc..“

„Tak předně, to tě úplně chápu, mě to štve taky... A potom. I-novo-vaný.“

Král se natáhl po hrnci, aby si naložil na talíř zbytek špaget. Nesnášel zbytky.

„No, to jako by byly vynovený, a snad i vylepšený. I když by se dalo polemizovat, jestli každá inovace znamená automaticky vylepšení a anglicky ...“ už už chtěl začít Jan-otec vysvětlovat.

„Aha, chápu. Cizí slovo, jasně že jo... budu si pamatovat, tati...“ Jan-syn se krátce zamyslel, po chvíli se mu na tváři rozlil blažený výraz a vypadlo z něho: „Vyberu si asi nějaké pohádky od bráchrů Grimmů nebo něco od Božky, popřípadě z těch Uhlířských, co mám po dědovi Juanovi schovaný ve skříni u postele v tom nejspodnějším šuplíku vlevo dole ,víš?“

Na to se zamyslel ještě jednou. Špagety na talíři se ovíjely okolo vidličky jako hadi.

„Bude to jakože zamýšlení s názvem “Proč je v pohádkách nutná inovace“ zasníl se Honzík, a už si představoval jak z toho bude učitelka Sličná vykolejená.

„Tak díky za radu a inspiraci, tati“ rychle dodal, aby nemusel dál nic vysvětlovat, a zasuň vidličku plnou namotaných těstovin do úst.

Když poslední špagety zmizely z talířů, dali se spolu do nepopulární činnosti – umývání nádobí. Potom se přesunuli do obýváku, zapnuli si televizi, oba se sesunuli do sedačky a zakryli se dekou. Na dvojce od osmi zrovna běžela nejnovější varianta nějaké z desítek televizních talentových soutěží, když po čase na pana krále dolehla

únava z posledního pracovního dne. Pomalu se mu začaly za sklíčky brýlí klížit oči.

Náhle se však do titulní znělky soutěže, linoucí se z televizní placky na stěně, ozvalo zvonění mobilu. Zároveň s dunivým "Highway to hell" od AC/DC na displeji králova iPhoneu zablikala písmenka „Starej Rádce-Mobil“.

„Jo, na Maxe zrovínka teďka nemám čas, tak to Hansiku, prosím tě, vem a řekni, že už máme na zámku zavřeno. Úřední hodiny jsou až v pondělí od devíti do šesti.“ pronesl král rozespale.

Jeník se natáhl po telefonu, přitlačil prst na zelené sluchátko na displeji a přiložil si mobil k uchu.

„Veličenstvo, ráčejí přijít k nám do pekárny na karban. Těsto už kyne a my potřebujeme třetího, poněvadž už jsme z lízanýho mariáše malinko otrávený. Jo, a ten oznam o ouředních hodinách znám. Ušetřej si hlasivky...“

„Maxi, Maxi.... Ale to jsem já, junior, táta povídá, že se mu fakt nechce.“ Snažil se Honzík zastavit hlas na druhé straně. Marně.

„Máme tady s novým ...“, hlas se Maxovi trochu zadrhl, „taky výborný černý pivko, ležák, pořádněj malvaz to je, import ze Spojených Republik, co by stálo za to okoštovat, tak mi ho sakra dej Hansi k telefonu.“ Max se nedal jen tak odbýt, a tak se iPhone přemístil do ruky staršího z Janů a mezi oběma muži se rozvinula rychlá polohlasná debata. Ať se Jeník snažil sebevíc, nic podstatného se mu z ní až na posledních pár vět nepodařilo zachytit.

„I když bychom mohli zapít ten novej zákon, tak dneska radši nic, aby se toho nechtyly noviny.“ V telefonu

něco nesrozumitelně zašustilo a král pokračoval, jako by se nic nedělo:

„Takže se zítra okolo deváté stavíme na snídani, budeš tak hodnej a schováš nám nějaký čerstvý croissanty, jo? Kdože?.No, aby nám zbylo...“ Na druhé straně to zase zašustilo.

„Jo, jo... S máslem, šunkou, sýrem, marmeládou.... Jasně rybízovou... Nemáš?... Taky dobře. Tak ahoj! Čau, čau!“ zakončil Jan Stopadesátýdruhý konverzaci se svým rádcem a synovým trenérem.

Otočil se směrem k Honzíkovi.„Ha há, tak jsi to slyšel, zítra ráno nemusíme nic dělat na snídani, protože co?“ položil řečnickou otázku.

„Protože jdeme na snídani k Maxovi“ odpověděl si sám a se slovy: „Pojďme už spát, stejně je to blbost!“ vypnul dálkáčem televizi.

Oba se nemotorně vymotali spod deky a pomalu se odebrali do koupelny. Princ si vyčistil zuby, oblékl pyžamo a hajdy do pelechu! V posteli, schovaný pod duchnou, pokračoval v tom Psovi baskervilském dokud mu únava nezačala klížit oči a neusnul.

Celou noc se mu zdálo, že je Sherlockem Holmesem a pátrá po tom, kdo by to asi tak mohl chtít hrát s tátou a s Maxem karty. V celém Dobrákově bylo totiž známo, že oni dva prostě jaksi v kartách neprohrávají. Nikdy, v celé dlouhé historii země, se ještě neskončila žádná karetní sešlost tak, že by některý s těch dvou byl v mínusu. Nikdy!

Takže nikdo rozumný už léta s nimi nešel hrát ani o sirky, ani o zapalovače, neškuli o peníze.

To, že si někdo sedl na lízaný mariáš s Maxem za karetní stůlek v jeho kumbálku, zastrčeném v domě mezi prodejnou a pekárnou, byla známka buď totální nevědomosti, nesmírné odvahy anebo čirého bláznovství.

Ne nadarmo totiž byli Jeho Výsost Král a Max prominentními osobnostmi Spolku sběratelů zápalek a zapalovačů.